

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ ὀλίγον ἐπέστρεψα ἀπὸ μίαν θαυμασίαν ἐφορτήν. Εἰς τὴν πόλιν μας ἤλθε προχθὲς ὁ διάσημος Γάλλος ποιητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ἰωάννης Ρισπέν (Jean Richerpin) διὰ τὰ δώδεκα δύο διαλέξεις εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον. Ἡ Ἐπαιρεία τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν περαιοποιήσῃ. Διωργάνωσε λοιπὸν πρὸς τιμὴν τοῦ μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸν Διόνυσον καὶ ἕνα πρόγευμα εἰς τὴν Κηφισίαν. Εἰς τὸ πρόγευμα αὐτὸ παρεκάθησαν ὅλοι σχεδὸν οἱ συγγραφεῖς μας, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γρυπάρης, ὁ πρῶτος τοῦ Πανεπιστημίου κ. Λάμπρος, ὁ ἔφορος τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Καμπύρογλους, ὁ πρέεδρος τοῦ Παιδαγωγικοῦ κ. Σακελλαρόπουλος, ὁ μουσικοσυνθέτης κ. Σαμάρας, ἡ χορεύτρια τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν χορῶν Ἰσιδώρα Δούγκαν, παρεπιδημῶσα καὶ αὐτὴ κατὰ καλὴν σύμπωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου. Πενήντα ἀνθρώποι, μετὰξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος τῆς πνευματικῆς ἀριστοκρατίας, περιστοιχισαν εἰς τὸ μέγαλον ἀνθροστάλιον τραπέζιν τοῦ Ἐνοδοχείου τῆς Κηφισίδας τὸν γάλλον Ἀθάνατον. Εἶνε δὲ ὁ Ρισπέν ἕνας ἀνθρώπος ωραιότατος, προχωρημένης ἡλικίας—ἐγεννήθη τὸ 1849—ἀλλ' ἀκμαῖος καὶ ζωηρότατος, ὀμιλῶν καὶ ἀπαγγέλων θαυμάσια. Ἡ ζωὴ του ὑπέφθε περιπετειώδης. Τὴν ἤρως του πωχρὸς καὶ δυστυχεὺς. Περιπλανήθη, μετῆλθε τὰ ταπεινὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ἀγχοφόρου καὶ τοῦ μούτσου, λέγον μάλιστα ὅτι ἕνα καιρὸν ἔκαμε καὶ ρομαντιστέλος—γνωρίζετε τὴν λέξιν ἀπὸ τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν»—ἀκολοθῆρας μίαν πατριὰν Ἀτσιγγάνων. Ἀλλ' εἶχε γεννηθῆ ποιητὴς. Ἦρχισε νὰ γράφῃ, καὶ νὰ δημοσιεύῃ. Γρήγορα ἀπέκτησε δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ σήμερον εἶνε ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ζαν Ρισπέν, γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀντηλλάχθησαν ωραῖαι προδόσεις καὶ ἀπηλαύσαμεν ἀκόμη μίαν φεραν τὴν γοητευτικὴν εὐγλωττίαν τοῦ ποιητοῦ, ἐρωτημένου μετὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐξήλθον εἰς τὸ ἄλσος, ὅπου, ὑπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα κ' ἐπὶ κυανοῦ τάπητος, ἡ Ἰσιδώρα Δούγκαν, μετὰ τὴν ἀρχαίαν τὴν ἐνδυμασίαν, μᾶς ἐξόρευσεν τοὺς θαυμασίους χορούς τῆς. Ἐπειτα τῆς δεσποινίδος Δαμασκηνῶς ἀπήγγειλε γαλλιστὶ ποιήματα τοῦ Ρισπέν. Κατόπιν ὁ ποιητὴς κ. Πο-

λέμης ἐδιάβασε ποιήματα τοῦ ἴδιου μεταφρασμένα ἑλληνιστῶν. Ἐπειτα ὁ κ. Σαμάρας μᾶς ἐπαίξε εἰς τὸ πιάνο ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν νέαν του ὄπεραν. Καὶ τέλος ὁ ἴδιος ὁ Ρισπέν μᾶς ἀπήγγειλεν ἄνθουσισμαμένους ποιήματά του.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει κ' ἕνα περίφημον: Ἡ «Καρδιά τῆς Μάννας». Αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ξεῦρε ὀλις ὁ κόσμος. Εἶνε σὰν παραμῦθον. Μία φορὰ, λέγει, μία κακὴ γυναῖκα ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν νέον τῆς ἀνδρα τοῦ τὸν εἶχε σὰ σκλάβον, νὰ τῆς φέρῃ τὴν καρδιά τῆς μάννας του, διὰ νὰ τὴν δώσῃ, νὰ τὴν φάῃ τὸ σκυλί τῆς. Ὁ νέος πού τὴν ἀγαποῦσε τρελλά, τρέχει εὐθὺς εἰς τὸ σπίτι του, σκοτῶνει τὴν μάννα του, τῆς ξεροβιάζει τὴν καρδιά, τὴν παίρνει καὶ ξεκινᾷ διὰ τὸ σπίτι τῆς κυρᾶς του. Εἰς τὸν δρόμον σκοπιτάει καὶ πέφτει. Τοῦ πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια του κ' ἡ καρδιά καὶ κυλᾷ πάρα-πέρα. Καὶ τὴ στιγμή πού σηκώνεται ὁ νέος καὶ σκύφτει διὰ νὰ τὴν ξαναπαρῇ, ἡ καρδιά, ἡ καρδιά τῆς μάννας, τοῦ μιλεῖ καὶ τὸν ῥωτᾷ:

—Μὴν ἐκτύπησες, παιδάκι μου;

Τὸ παραμῦθον αὐτὸ παριστᾷ τὴν μητρικὴν στοργήν. Θέλει νὰ πῇ δηλαδὴ, ὅτι ἡ μητέρα ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὸ παιδί τῆς, ὥστε καὶ ἂν τὴν ἐσκότωνε, καὶ ἂν τῆς ἐξεροβιάζονε τὴν καρδιά, καὶ ἂν ἠμποροῦσε νὰ αἰσθάνεται, θὰ τοῦ τὰ ἐσυγχωροῦσε ὅλα καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ λατρεύη...

Αὐτὸ τὸ ποίημα ἔτυχε πολλὰς φορὰς νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ τὸ ἀκούσω. Εἶνε μάλιστα μεταφρασμένον κ' ἑλληνικὰ καὶ συχνὰ ἀπαγγέλλεται. Πάντοτε δὲ καὶ παντοῦ συγκινεῖ. Εἶνε, καθὼς σὺς εἶπα, ἕνα πασίγνωστον, παγκόσμιον ποίημα. Ἀλλὰ ποτε δὲν συνεκινήθη ὅσον πρὸ ὀλίγου, πού τὸ ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητοῦ. Μοῦ ἐφάνη ἄλλο πρᾶγμα! Πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀμνηστὴν εἰς παραστατικότητά ἀπαγγελίαν τοῦ Ρισπέν. Ἐπειτα διότι τὸ ἔλεγαν αὐτὸς. Ἡ «Καρδιά τῆς Μάννας» τοῦ Ρισπέν, ἡ περίφημη, νὰ ἀπαγγέλλεται ἐκεῖ εἰς τὸ ἄλσος τῆς Κηφισίδας ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὅπως τὴν ἐγνοεῖ, ὅπως τὴν αἰσθάνεται, σὺς βεβαίῳ ὅτι δὲν εἶνε οὔτε μικρὸν πρᾶγμα οὔτε κοινὴ ἀπόλαυσις. Δὲν θὰ λημονήσωμεν γρηγορὰ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ωραίας αὐτῆς ἡμέρας, πού εἶχαμεν μεταξὺ μας τὸν Ρισπέν. Καὶ ἡ ὀρακιότερα, ἡ λεπτοτέρα ἀπ' ὅλας ἦτο αὐτὴ, ἡ ὁποία καὶ ἐφυλάχθη τελευταία. Διότι μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς «Καρδίας τῆς Μάννας» ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως. Κ' ἐνῶ τὸ ἔτακτον τραῖνον θὰ μᾶς ἐγύριζε καταγοητευμένους εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐν αὐτοκίνητον παρελάμβανε τὸν Ρισπέν, τὴν κυρίαν Ρισπέν καὶ τὴν Ἰσιδώρα Δούγκαν διὰ νὰ τοὺς φέρῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἐξακίνας ἐπευφημούμενον καὶ ραινόμενον μετὰ ἄνθη...

Σὺς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Εἰς τὰ περιγύρα τοῦ Λονδίνου, μέσα εἰς ἕνα δάσος, ζῆ ἕνας παράξενος ἀνθρώπος, ὁμοιάζων πολὺ μετὰ τὸν ἀρχαῖον Διογένην. Ἡ μὲν ἡλικία διαφέρει· εἶνε, ὅτι ἐνῶ ὁ ἀρχαῖος, ὡς μόνον κατοικίαν εἶχεν ἕνα πῖθον καὶ τὸν ἐκύλιεν ὅπου ἤθελεν, ὁ σύγχρονος ἔχει μίαν πελωρίαν ἀμβρόλλιαν ἀμάξης, (ξεῦρετε κατὰ ἀμαξία καὶ ἀντὶ κουκούλας ἔχουν ἀμβρόλλιαν,) τὴν ὁποῖαν στήνει ὅπου θέλει. Εἶνε ἡ μὲν κατοικία καὶ ἡ μὲν ἡλικία τοῦ ἰδιοκτητοῦ. Ἀλλ' ἔχει θαυμασίαν ὑγείαν. Εἶνε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε φροντίδα, δὲν πληρώνει φόρους, δὲν ἔχει βάρη εἰσπραγματικὰ καὶ οἱ κἀτοιχοὶ τοῦ γειτονικοῦ χωρίου τὸν τρέφουν προθύμως. Δι' ὅλα αὐτὰ θεωρεῖται ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ὅταν βραδυάζῃ, ἀνοίγει τὴν ἀμβρόλλιαν του, βγάζει τὰ παπούτσια του, χώνει τὰ πόδια του μέσα εἰς ἕνα σάκον, ξεπλώνεται καὶ κοιμᾷται μακαριῶς.

Πολλοὶ εἰς τὸ Λονδίον τὸν ζηλοῦσιν διὰ τὴν τύχην του. Κανεὶς ὁμοῦς ὡς τώρα δὲν τὸν ἐμιμήθη. Καὶ ἀπὸ οὗτο εἰμποροῦμε νὰ ἐπιβάλωμεν ἂν ὁ νέος Διογένης εἶνε, ὅπως τὸν λέγουσιν, ὁ εὐτυχέστερος τοῦ κόσμου...

ΦΥΨΑΛΑ

Τὰ ἄκρα συναντῶνται. Διὰ τοῦτο ὁ γνήσιος ἀριστοκράτης, ὅταν ξεπέσῃ, δὲν γίνετα μικρὸς ἀλλὰ χωρικός.

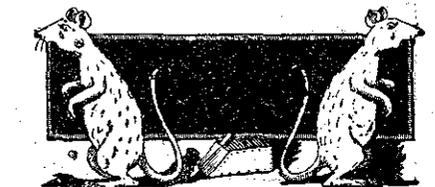
Τὴν ἠδονὴν τοῦ μασσήματος τὴν αἰσθάνονται οἱ ἀνθρώποι μόνον ὅταν χάσουν τὰ δόντια των.

Ὅσοι θαυμάζουν τὰς κορυφάς, ἂς μὴ λημονοῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ κολοκυθοκορυφές.

Οἱ ἐγωῖστοι ὁμοιάζουν μετὰ τὴν συκιά. Τίποτε δὲν φυτρώνει στὸν ἰστικὸν τῆς. Κι' ἂν καμμιά φορὰ φυτρώσῃ κατὰ, θὰ εἶνε φειδοχορτό.

Πολλοὶ ἀνθρώποι εἶνε μηδενικά, καὶ ὁ τρόπος πού ζοῦν τοὺς ἔδωσε τὴν μάδα πού χρειάζονται διὰ νὰ γίνουν κατὰ.

Δ. Γ. Κ.

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Ἄ! ἔκαμνεν ὁ Δὸν Κιχώτης· ξεῦρω· θὰ εἶνε ὁ μάγος Φρεστῶν. Εἶνε σοφώτατος μάγος ἀλλὰ καὶ μεγάλος μου ἐχθρὸς, διότι γνωρίζει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συνάψω φοβερὰν μάχην μ' ἕνα ἰππότην πού εὐνοεῖ καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν μάχην αὐτὴν ἐγὼ θὰ ἐξέλθω νικητὴς χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Ἡ εἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεψιά ἐσκέφθησαν ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ συζητήσουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, διότι ἡ ἀντιλογία δὲν ἔκαμνεν ἄλλο παρὰ νὰ ἐξερθεῖ τὸν Δὸν Κιχώτην. Καὶ ἡ συνομιλία ἐσταμάτησεν ἐδῶ.

Μετὰ τὴν ἀσθένειάν του, ὁ Δὸν Κιχώτης ἔμεινε δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐντελῶς ἡσυχὸς καὶ φρόνιμος. Ἦρχισε πάλιν τὰς τερπνάς συνομιλίαις, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἔκαμνε συχνὰ μετὰ τοὺς φίλους του, τὸν ἐφημέριον καὶ τὸν κυρεά. καὶ δὲν ἔλεγε λέξιν ἢ ὀ-

πιεὶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὑποστυθεῖν, ὅτι εἶχε σκοποῦν νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν, μολονδὶ συχνὰ ἐκοπίνιζεν, ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα πού ἐχρειάζετο ὁ κόσμος ἦτο ἡ Πλανόδιος Ἴπποσύνη. Οὕτως ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ ἐλπίζουσι, ὅτι παρητήθη πλέον ὀριστικῶς τῆς ἰδέας τοῦ νὰ τὴν ἀναστήσῃ. Ἐν τούτοις, κρυφὰ ἀπ' ὅλους, συνηνοεῖτο μετὰ τὸν χωρικὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε καταφέρει νὰ γίνῃ ἰπποκόμος του.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὠνομάζετο Σάντος Πάνθας. Ἦτο τίμιος, χρηστοθήτης, δχι καὶ πολὺ κουτός, ἀπεναντίας μάλιστα εἰς μερικὰ πρᾶγματα ἐξυπνότατος. Εὐκόλα ὁμοῦς ἐγύρισε τὸ κεφάλιν του μετὰ τὰς πολλὰς ὑποσχέσεις περὶ μεγάλων ὀφλειῶν, τὰς ὁποίας θὰ εἶχεν, ἂν ἐγένετο ἰπποκόμος τοῦ Δὸν Κιχώτου. Μεγαλητέραν δὲ ἐντύπωσιν ἀπ' ὅλα τοῦ ἔκαμνεν αὐτὸ πού τοῦ εἶπεν ὁ μέλλων ἀδθέντης του, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον, εἰς τὰς ἰπποτικὰς των περιπλανήσεις καὶ περιπετείας, νὰ κυριεύσουν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καμμίαν νήσον, τῆς ὁποίας τότε, κατὰ τὴν συ-

νήθειαν τῶν ἰπποτῶν, ὁ ἰπποκόμος τοῦ κατακτητοῦ, δηλαδὴ ὁ Σάντος Πάνθας, θὰ ἐγένετο διοικητὴς.

τὸν τίτλον τοῦ διοικητοῦ καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἀπλῶς «διοικητὴν», ἢ, ἂν ἐπέμενε, «κοντέσαν». Αὐτὸ μάλιστα, ἠμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ μὴ χάρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Μετ' ὀλίγον, πηγαινοντες καὶ συνομιλοῦντες, ὁ ἰππότης μετὰ τὸν Ἀγαμῶντα καὶ ὁ ἰπποκόμος μετὰ τὸν Παρδαλόν, ἐφθασαν εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα, ὅπου ὑπῆρχον καμμία σαρανταρὰ ἀνεμόμυλοι.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Κιχώτης μόλις τοὺς εἶδεν. Ἡ τύχη μᾶς εὐνοεῖ. Κύτταξε, Σάντος· Ἐκεῖ-πέρα ὑπάρχουν περισσότεροι ἀπὸ τριάντα γίγαντες. Θὰ τοὺς πλε-

μήσω καὶ θὰ τοὺς ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν. Θὰ τοὺς γυμνώσωμεν ἔπειτα καὶ θὰ πλουτήσωμεν μετὰ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποία πάντοτε ἀνήκουν νομίμως εἰς τὸν νικητήν. Ἡ ἐξόντωσις τῶν τρομερῶν αὐτῶν γιγάντων εἶνε ἔργον δικαιοσύνης.

— Γιὰ ποιόδες γίγαντες μοῦ λές; ἠρώτησεν ὁ Σάντος.

— Ἐκεῖ-κάτω, ἐμπρὸς σοῦ, ἀπῆντησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Δὲν τοὺς βλέπεις ὀρθοῦς μετὰ ἀπλωμένα τὰ χερσὶν; Εἶνε ἀπὸ τὴν καταραμένην ἐκείνην ῥάστριν τῶν γιγάντων, πού τὰ τεράστια χερσὶα των εἶνε τόσο μακρὰ, ὥστε φθάνουν πέντε μίλλια ἀπὸ τὸ σῶμά των.

— Κύτταξε καλλίτερα, ἀφέντη, σὲ παρακαλῶ! εἶπεν ἐκπληκτικὸς ὁ Σάντος.

— Βλέπεις καὶ τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Κιχώτης.

— Τί νὰ ἰδῶ;... εἶπεν ὁ Σάντος· ἐκεῖνα-ἐκεῖ τὰ πρᾶγματα δὲν εἶνε γίγαντες, πῶς τοὺς εἶπες... εἶνε, ἀφέντη μου, ἀνεμόμυλοι... νέτοι-σκέτοι... καὶ τὰ χερσὶα πού λές εἶνε τὰ φτερά τους πού γυρίζουν μετὰ τὸν ἀέρα καὶ κάνουν τὸ μῦλον νὰ δουλεύῃ.

— Σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι εἶνε γίγαντες! ὑπέλαβεν ὁ Δὸν Κιχώτης ἐξηρηθισμένος. Ἄν φοβᾶσαι, κάθησε ἐκεῖ στήν ἀκρὴν καὶ κάνα τὴν προσευχὴν σου. Ἐγὼ θὰ τοὺς κτυπήσω ὅλους... (Ἐπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

Διοικητὴς μῆς νήσου; καὶ τί ἄλλο ἤθελεν ὁ δυστυχὴς χωρικός; Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ πιστεύσῃ, ὅταν τοῦ τὸ ὑπέσχετο ἕνας ἀδθέντης τόσο σεβαστός καὶ σοβαρὸς ὡς τὸν Δὸν Κιχώτην; Καὶ ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐμάζευσεν ὅσα χρήματα καὶ ἀσπρόρουχα εἶχεν, ἐκαθάρισε κ' ἐπέσκευσε ὅσον καλλίτερα ἠμποροῦσε τὴν πανοπλίαν του, καὶ μίαν νύκτα, πολὺ ἀργά, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς τὴν ἀνεψίαν του ἢ εἰς τὴν εἰκονόμον του, τὸ ἐσκάσεν ἀπὸ τὸ σπίτι κρυφὰ, ὅπως τὴν πρῶτην φορὰν. Ὁ Σάντος Πάνθας τὴν ἐπερίμεναν εἰς τὸ συμφωνηθὲν μέρος, καὶ τὴν αὐγὴν πλέον ἦσαν τόσο μακρὰν, ὥστε δὲν ἐροβοῦντο καταδιώξιν.

Ὁ Σάντος Πάνθας ἐκαβαλλίκευεν ἕνα γαῖθάρων, τὸν ὁποῖον ὠνομάζετο Παρδαλόν, εἶχε δὲ εἰς τὴν σέλλαν του δύο μεγάλα δισάκια, διὰ νὰ βάλῃ μέσα τὰ τροφίμα καὶ τὰ ἄλλα ἀναγκαῖα πρᾶγματα των.

Ἄλλο δὲν ἐποθοῦσε καὶ δὲν ὠνεῖρετο παρὰ νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερον διοικητὴς τῆς νήσου, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ κύριός του. Ἐσυλλογίζετο μάλιστα, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον δι' αὐτὸν ἂν ἐγένετο βασιλεὺς. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ γυναῖκά του —

οὗτο τὸ ἐννοοῦσεν, ἢ ἀγαθὴ σινιόρα Μαρία Πάνθα, δὲν εἶχε μούτρα γιὰ βασιλείαν, ἀπεφάσισε νὰ κεκοῦσθαι αὐτὸς εἰς

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— "Ωστε δὲν θὰ ἐξωθεύσατε ὅλα τὰ χρήματα πού ἄρσιε γιὰ μᾶς ὁ πατέρας σου εἰς τὸν συμβολαιογράφον :

Ἡ Καμίλλη ἐγέλασε δυνατὰ μὲ τὸ ὄραλον παιδικὸν τῆς γέλιου, ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα τῆς καὶ ἀπεκρίθη :

— Καλέ, οὔτε λεπτὸ! Δὲν τὰ ἐγγίξαμε κἄν! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἔχομε καὶ χρήματα κατὰ μέρος.

— Ἀλήθεια ;!

— "ὦ, ναί! Εὐθὺς μάλιστα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μπαμπᾶ, εἴχαμε τὴν καλὴν τύχην νὰ κάμωμε μίαν χονδρικὴ πώλησι ξυλείας, ἣ ὅποια μᾶς ἔδωσε παρα-

« Ἦτο ὁ Δυρᾶν μαζί μὲ δύο χωρικούς... » (Σελ. 128, στ. β')

πάνω ἀπὸ τέσσαρες χιλιάδες φράγκα... "Ὡστε ὑπάρχει παρὰς ἐστὶ χρηματοκιβώτιο!

— Χρυσᾶ μου παιδιὰ! ἐπιθύρσιεν ἡ μητέρα, τί φρόνιμα καὶ ἐξίπνα πού φανήκατε, ἐνῶ ἐγώ... ἂ! πῶς ἐντρέπομαι τώρα!..

— Ἀγαπητῆ μου μητερούλα, μὴ μιλάς ἔτσι, σὲ παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη μὲ καταστρέφεις ὅλη μου τὴ χαρὰ!

— Ἦστερ' ἀπ' ἑσα ἦκουσα, Καμίλλη μου, ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον ἡ μαρκησία, συλλογίζομαι ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ φύγῃ ὁ πατέρας σου. Μποροῦσε νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ νὰ ζῶμε ὅλοι μαζί ἐστὶν εὐτυχισμένην αὐτὴ μετριότητα.

— Τὸ συλλογισθήκαμε πολλές φορές, ὁ Πέτρος κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη.

λη. Ὁ μπαμπᾶς ἔμως δὲν ἤξευρεν ὅτι ἡ μικρὰ μας κτηνοτροφία θὰ μᾶς ἔδιδε τόσα κέρδη. Φοβήθηκε ὅτι θὰ ὑποφέραμε, θὰ στενοχωροῦμεθα... καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξανακάρῃ κίε - πέρα τὴ μεγάλη του περιουσία..

Ἡ Ὀνωρίνα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνήγγειλεν, ὅτι τὸ πρῶτον πρόγευμα ἦτο ἑτοιμὸν εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν ὅποιαν ἐστιάσαν δύο ὄραλοι ἀκακίαι. Διηθούθησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι συνομιλοῦσαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΝΟΜΕΩΣ

Ἡ ἀποκάλυψις

Τὴν στιγμὴν πού ἐτελείωναν, δύο μεγάλα κτυπήματα ἔσεισαν τὴν ἐξώθυρον, τὴν ὅποιαν ἡ ὑπηρετρία ἔστρεψε νάνοιξ.

Ἦτο ὁ Δυρᾶν μαζί μὲ δύο ἄλλους χωρικούς, οἱ ὅποιοι ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτὰς χαιρετῶντες μακρόθεν, σαστισμένοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς μαρκησίας, τῆς ὁπίας ἡ κομψότης καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦς ἐθάμβωνε.

Δὲν τὴν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ καὶ τὴν ἐκύτταζαν μ' ἔκστασιν, τόσον τοῦς ἐφαίνετο ὄραία καὶ διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας.

— Καλημέρα Δυρᾶν, εἶπεν ἡ Καμίλλη μὲ μεγάλην προσήνειαν πλησιάσατε, πῆτέ μας γιατί ἦλθατε καὶ ποιοὶ εἰνε αὐτοὶ οἱ κύριοι. Μαμμά, προσέθεσεν, εἶνε ὁ μαραγκὸς τοῦ χωριοῦ.

— Ἐρχόμαστε γιὰ τὰ γράμματα, ἀπεκρίθη ὁ Δυρᾶν ἔσον θαρραλεώτερα ἤμποροῦσε. Ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ὁ Σαρμπῶ, κτίστης, καὶ ὁ Μπρεσάρ, σιδηρουργός, πού πολλές φορές, αὐτὸ τὸν καιρὸ, εἶδαν τὴν ὑπογραφήν σας ἐστὶ βιβλίον τοῦ διανομῆος.

— Ἐγὼ ἔμως σὰς βεβαίω, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, ὅτι ποτέ, ποτέ δὲν ὑπέγραψα ἔς αὐτὸ βιβλίον.

— Κί' οὔτε ἡ κυρὰ μαρκησία ; ἠρώτησεν ὁ Μπρεσάρ.

« Οἱ πέντε κακούργοι ἀπῆλθον κλαίοντες... » (Σελ. 129, στ. β')

— Οὔτ' ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ κ. Ριονσαί. — Ἡ μαμμά ἦταν ἄρρωστη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς, ὑπέλαβεν ἡ Καμίλλη. Σήμερα μόνο σηκώθηκε γιὰ πρώτη φορά. Δὲν εἶδε ποτὲ οὔτε τὸν διανομῆα οὔτε τὸ βιβλίον του.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ Δυρᾶν, πρέπει νὰ κάμετε καταγγελία. Σὰς κλέβουν τὰ γράμματά σας. Καὶ θὰ τὰ κρατῆ βέβαια ὁ διανομῆος πρὸς χάριν τοῦ γαμβροῦ του.

— Τίνος γαμβροῦ του ; — Τοῦ Μπεσού, πού εἶνε ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἄ! τότε ἐξηγοῦνται ὅλα! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη. Γι' αὐτὸ λοιπόν δὲν ἐλάβομε τίποτε οὔτε ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου οὔτε ἀπὸ τὸν πατέρα μου! Τί καχία!

— Μὰ θὰ τὴν πληρώσῃ ἀκριβὰ. — "ὦ, εἶπεν ἡ μαρκησία, λίγο μὲ μέλει ἂν θὰ τιμωρηθοῦν, εὐάνει νὰ λάβω τὰ γράμματά μου. Ὑποφέρομε τόσο πολὺ, δεκαπέντε μῆνες τώρα, χωρὶς εἰδήσεις των! Βιάζομαι νὰ τὰ λάβω.

— Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς τὰ δώσῃ ἂν δὲν τὸν καταγγείλετε. Θὰ πῆ ὅτι δὲν ἐκράτησε τίποτε καὶ θὰ σὰς κορυϊδεύῃ.

— Τότε τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Νὰ σταίλετε μίαν καταγγελία εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων. Ὁ κτυτᾶξουν τότε τὰς ὑπογραφάς, θὰ ἰδοῦν τὴν πλαστογραφία καί... ναυρὸ φεῖδι πού τὸν ἔφαγε! "ὦ, ὅ, τι κί' ἂν πάθῃ τὸ ἄξιζαι, γιατί εἶνε κακὸς ἄνθρωπος πού ὅλοι τὸν μισοῦν καὶ τὸν φοβοῦνται. Κανεῖς δὲν ὄα τὸν ὑπερασπιστοῦ. Ἀπειναντίας μάλιστα.

— Ἄς κάμωμε αὐτὸ τὸ γράμμα ἁμέσως, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀνυπόμονος πλέον μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ὑπῆρχον ἐπιστολαὶ τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

— Ναί, μαμμά, εἶπεν ἡ Καμίλλη ἐγειρομένη. Κύριε Δυρᾶν, προσέθεσεν ἐλάτε μ' αὐτοὺς τοῦς κυρίους εἰς τὴν κουζίνα. Ἡ Ὀνωρίνα καί θὰ σὰς δώσῃ. Πιστεύσατε ὅτι ἡ μαμμά κ' ἐγὼ σὰς εἴμεθα πολὺ εὐγνώμονες διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐκδοῦλευσιν.

— "ὦ, ναί, σὰς εὐχαριστοῦμε μ' ὅλην μας τὴν καρδιά, προσέθεσεν ἡ μαρκησία.

Φεύγοντες, ὁ Δυρᾶν καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐπῆραν μαζί τὴν ἐπιστολήν τῆς μαρκησίας. Ἀλλὰ καθ' ὄδον ἐκένεθσαν καὶ οἱ τρεῖς, ὅτι ὁ Φαστιέ, ὁ διανομῆος, ἤμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς καὶ νὰ τὴν κατακρατήσῃ.

— Πρέπει νὰ τὴν πάγω ἐστὶ ταχυδρομῆο τοῦ Λιωνόν' εἶπεν ὁ Δυρᾶν' ἐκεῖ δὲν εἶνε οὔτε ὁ ἴδιος διανομῆος οὔτε τὸ ἴδιον γραφεῖο' ἔτσι εἶνε φρονιμώτερος.

— Ἐχγεῖς δικίω, εἶπαν οἱ ἄλλοι. Κ' ἐχωρίσθησαν, ἀφοῦ συνεφώνησαν νὰ μὴν ὀμιλήσουν εἰς κανένα περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Διπλῆ σύλληψις

Τὴν ἴδιαν ὥραν, ὁ δήμαρχος ἐτελείωνε μίαν ἐλθεσιν περὶ τῆς νυκτερινῆς πυρκαϊῆς. Δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν ἀπεδώσῃ εἰς ἔγκλημα καὶ ὑπεδείκνυσεν ὠρισμένως ὡς ἐμπροσθὴν ἐξ ἐκδικήσεως τὸν Μπεσού.

Οὕτω τὸ εἰρηνικὸν χωρίον ἀνεσταύθη, ὅταν ἤλθον δικασταὶ καὶ χωροφυλάκες διὰ νὰ κάμουν ἀνακρίσεις. Αἱ ἀνακρίσεις αὐταὶ ἀπέδειξαν τὴν ἐνοχλήν τῆς οἰκογενείας Μπεσού καὶ εἰς τὸ τέλος συνελήφθη ὁλόκληρος, μὲθ' ὅλας τῆς τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεως.

Ἀλλὰ πού νὰ τοῦς πιστεύσῃ, κανεῖς, ὅταν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐκοιμῶντο καὶ δὲν ἤκουσαν τίποτε, ἐνῶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἀνεξαιρέτως εἶχον ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὰς κωδονοκρουσίας καὶ τὰς φωνάς!

Ὁ Μπεσού παρέδωσε τὰ ζῶά του εἰς

« Ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν... » (Σελ. 129, στ. γ')

Ἄλλοι δικασταὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν Ροχέττην, ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐνεργήσουν ἀνακρίσιν κατὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομῆος Φαστιέ, καὶ ἀφοῦ ἐγαρήγγισαν τὰς κυρίας τοῦ πύργου, τοῖς παρουσίασαν τὸ βιβλίον. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, δώδεκα φράσας, ἐφαίνετο μίαν ὑπογραφήν χονδροειδῆ καὶ τρομώδη, τὴν ὅποιαν ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου εἶχεν ἀποδεχθῆ χωρὶς ὑπεψίαν, ἀποδίδουσα αὐτὴν εἰς χεῖρα παιδικήν.

Παραέλασαν τὰς δύο κυρίας νὰ υπογράψουν ἐπὶ φύλλου εἰδικοῦ χάρτου, καὶ αἱ δύο ὑπογραφαὶ των, σταθεραὶ καὶ κομψαί, ἀπετέλεσαν τὴν ζωηροτέραν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὑπογραφάς τοῦ βιβλίου.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τῆς πλαστογραφίας.

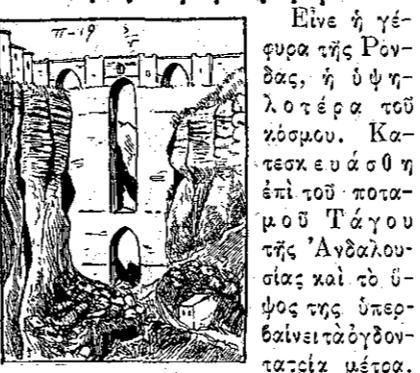
Τὴν ἐπαύριον ὁ διανομῆος συνελήφθη καὶ ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν, ἣ ὅποια ἀπεκάλυψε δώδεκα ἐπιστολάς ὑπεξηρημένας καὶ κρυμμένας εἰς τὴν σίτιαν του, εἰς τὸ βάθος μίαν ἱματιοθήκης, μαζί μὲ ἄλλας εἰκοσὶ ἐπιστολάς, ἀπεινονομένους πρὸς τὸν μαρκησίον καὶ τὸν Πέτρον.

Εὐτυχῶς, ἀπὸ κάποιον ἴγνος ἐπαγγελματικῆς εὐλαθείας, αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν ἦσαν οὔτε κατεστραμμένα οὔτε κἄν ἀνοιγμένα.

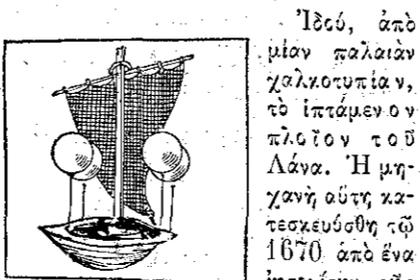
(Ἔπειτα συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ μεγαλητέρα γέφυρα

Ὁ πρόγονος τοῦ ἀεροπλάνου

Ἐποτελεῖται ἀπὸ σκαριδίον ἐρωδιωμένον μὲ ἰστὸν καὶ μὲ τέσσαρας σφαῖρας χαλκῆς. Ὁ ἐφευρέτης ἰσχυρίζετο ὅτι ἀφαιρῶν δι' ἀεραντλίας τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰς σφαῖρας αὐτὰς, θὰ τὰς ἐκλινεν ἐλαφροτέρας, ὥστε νὰ νυμφωθοῦν εἰς τὴν ἀέρα παρασύρουσαι καὶ τὸ πλοῖον. Δυστυχῶς ἡ μηχανὴ οὕτῃ δὲν ἐπέταξε ποτέ!

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Γρόφος

(Ἐστάλη ὑπὸ Βούγγ-Ζαργάλ)
κρ κρ κρ κρ κρ κρ
οὐδ κρ κρ κρ κρ κρ κρ
κρ κρ κρ κρ κρ κρ

β') Παίγνιον

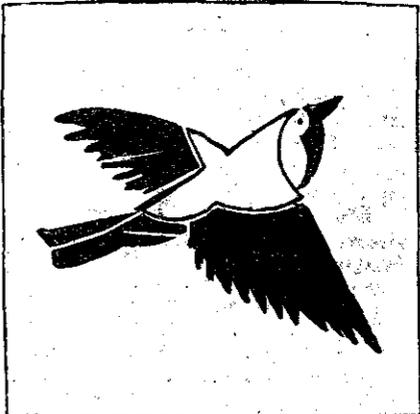
(Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάμι)

ΣΤΕΡ	ΔΡΑΧ	ΡΙ	ΒΑΙ	ΡΩ
ΡΟΥ	ΚΟ	ΛΑ	ΛΙ	ΜΗ
ΔΟΛ	ΝΑ	ΟΝ	ΟΝ	ΝΑ

οῦν τὰ ὀνόματα πέντε νομισμάτων. Ἀλλοίως: Αἱ λύσεις—δωνδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσῆμου.

Λύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α') Ἰσοῦ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἔξ σχήματα διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ πτηγόν:

β') Τὸ σφυγὰρι. — γ') Καστελλόριζον, Νιουρος, Κάρπαθος, Ἴμβρος, Κάλυμνος, Τένεδος, Ἀστυπάλαια.

Βρεσκίας, ὁ ὅποιος τῇ ἔδωκε τὸνομά του.

Μὲ τὰς συλλαβάς αὐτὰς νὰποτελε-

